



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 885

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 14 decembrie 2011

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI			
58.		Decizia nr. 1.354 din 13 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	9–10
— Hotărâre cu privire la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor norme privind plățile directe acordate fermierilor prin scheme de sprijin în cadrul politicii agricole comune — COM (2011) 625 final	2	Decizia nr. 1.423 din 20 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	11–12
59.		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
— Hotărâre cu privire la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole („Regulamentul privind OCP unică”) — COM (2011) 626 final	2–3	5.612. — Ordin al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița cu Program Prelungit „Castelul Piraților” din municipiul Pitești	13
60.		ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR	
— Hotărâre cu privire la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) — COM (2011) 627 final	3	859. — Decizie privind sancționarea Societății Comerciale INSURANCE REINSURANCE INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE — S.A. cu interzicerea temporară a exercitării activității	14–15
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.265 din 27 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (5) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	4–6	1.031. — Decizie privind sancționarea Societății Comerciale STRATEGIC INSURANCE BROKER — S.R.L. cu interzicerea temporară a activității	15–16
Decizia nr. 1.267 din 27 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (1) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	6–7		
Decizia nr. 1.329 din 11 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 alin. 3 și art. 184 alin. 4 ¹ din Codul penal	8–9		

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRĂRE****cu privire la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor norme privind plățile directe acordate fermierilor prin scheme de sprijin în cadrul politicii agricole comune — COM (2011) 625 final**

Având în vedere Raportul Comisiei pentru agricultură, silvicultură și dezvoltare rurală nr. XXIII/285 din 29 noiembrie 2011, în temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și ale Protocolului nr. 2 anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul constată că propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor norme privind plățile directe acordate fermierilor prin scheme de sprijin în cadrul politicii agricole comune respectă atât principiul subsidiarității, cât și principiul proporționalității. Cu toate acestea, în urma analizării fondului propunerii și în perspectiva negocierilor care se vor desfășura privind adoptarea pachetului de reformă a politicii agricole comune (PAC), Senatul consideră necesară reanalizarea următoarelor aspecte:

a) punerea în aplicare a unei abordări mai ambițioase a obiectivului de echitate și convergență a plăților directe, enunțat de Comisia Europeană în cadrul dezbaterilor privind viitorul PAC, care să asigure o reducere mai rapidă a diferențelor dintre nivelurile de plăți directe;

b) reanalizarea atentă a modului de implementare a componentei de ecologizare a plăților directe, din punctul de vedere al implicațiilor instituționale, al impactului bugetar și al cerințelor specifice pe care fermierii trebuie să le respecte pentru a accesa componenta de ecologizare din cadrul sistemului de plăți directe. Ținând cont de faptul că resursele naturale sunt egale prin definiție în toate regiunile, cuantumul alocat pentru componenta de ecologizare ar trebui să facă obiectul egalității și să aibă aceeași valoare pe hectar oriunde în Uniunea Europeană;

c) propunerea ca rata de transfer al fondurilor între pilonii PAC să fie de până la 10% în ambele sensuri, cu o execuție financiară realizată conform regulii N + 2, accentuându-se astfel flexibilitatea și subsidiaritatea deciziilor de politică agricolă luate de statele membre;

d) propunerea ca din totalitatea plăților directe care fac obiectul plafonării să fie excluse plățile voluntare pentru zonele care se confruntă cu constrângeri naturale; în cazul României și Bulgariei, pentru anii 2014 și 2015 să nu se aplice plafonarea, având în vedere că suntem încă în procesul de *phasing-in*. De asemenea, este necesară găsirea modalității de aplicare a plafonării plăților directe pentru marii beneficiari, astfel încât să fie evitată creșterea efortului de cofinanțare din bugetul național;

e) posibilitatea creșterii procentului de 2% din plafonul național alocat și a suprafeței eligibile pentru tinerii fermieri;

f) posibilitatea, în cadrul schemei pentru micii fermieri, a stabilirii unei limite superioare mai ridicate pentru fermierii care nu își vor transfera/vinde ferma și care vor participa în rețeaua Parteneriatul european pentru inovare.

Art. 2. — Opinia cuprinsă în prezenta hotărâre se transmite instituțiilor europene și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 6 decembrie 2011, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
VASILE BLAGA

București, 6 decembrie 2011.
Nr. 58.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**SENATUL****HOTĂRĂRE****cu privire la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole („Regulamentul privind OCP unică”) — COM (2011) 626 final**

Având în vedere Raportul Comisiei pentru agricultură, silvicultură și dezvoltare rurală nr. XXIII/287 din 29 noiembrie 2011, în temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și ale Protocolului nr. 2 anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul constată că propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole („Regulamentul

privind OCP unică”) respectă atât principiul subsidiarității, cât și principiul proporționalității. Cu toate acestea, în urma analizării fondului propunerii și în perspectiva negocierilor care se vor

desfășura privind adoptarea pachetului de reformă a politicii agricole comune, Senatul consideră necesară reanalizarea următoarelor aspecte:

a) stabilirea anilor de comercializare pentru sectorul de fructe și legume proaspete și fructe și legume destinate prelucrării, prevăzută la art. 6, prin acte delegate ale Comisiei, în cadrul propunerii de regulament, având în vedere că aceasta este un element esențial;

b) stabilirea unui preț mediu al pieței de la care se poate declanșa procedura ajutorului de stocare privată, în cadrul condițiilor de acordare a ajutorului, prevăzute la art. 17;

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 6 decembrie 2011, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
VASILE BLAGA

București, 6 decembrie 2011.
Nr. 59.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENATUL

HOTĂRÂRE

cu privire la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) — COM (2011) 627 final

Având în vedere Raportul Comisiei pentru agricultură, silvicultură și dezvoltare rurală nr. XXIII/284 din 29 noiembrie 2011, în temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și ale Protocolului nr. 2 anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul constată că propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) respectă atât principiul subsidiarității, cât și principiul proporționalității. Cu toate acestea, în urma analizării fondului propunerii și în perspectiva negocierilor care se vor desfășura privind adoptarea pachetului de reformă a politicii agricole comune, Senatul consideră necesară reanalizarea următoarelor aspecte:

a) prevederile care conduc, pe de o parte, la un nivel mai restrictiv al obligațiilor beneficiarilor măsurii agricultură ecologică și, pe de altă parte, la un nivel mai mic al plății compensatorii, ținând cont de faptul că beneficiarii măsurii adoptă practicile specifice agriculturii ecologice în mod voluntar și că standardele minime obligatorii relevante ar trebui să fie aceleași ca în cazul agriculturii convenționale;

b) posibilitatea considerării beneficiarilor publici ca fiind eligibili pentru sprijinul acordat deținătorilor de păduri afectați de restricțiile impuse de implementarea Natura 2000, în ceea ce privește plățile compensatorii;

c) posibilitatea revizuirii condiționalităților ex-ante de genul Capacității consultative, menționate în anexa IV, având în

c) implicațiile generate pe piața Uniunii Europene în momentul renunțării la cota de zahăr;

d) posibilitatea introducerii în Programul apicol, la latitudinea statelor membre, a unei măsuri privind distribuirea de miere copiilor aflați în instituții de învățământ și bătrânilor instituționalizați.

Art. 2. — Opinia cuprinsă în prezenta hotărâre se transmite instituțiilor europene și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

vedere faptul că România, ca nou stat membru, nu a avut obligația de a implementa anumite prevederi care fac obiectul anexei IV;

d) posibilitatea creșterii nivelurilor de sprijin public (50%) prevăzute în anexa I pentru investiții în infrastructura rurală, precum și posibilitatea ca definirea fermelor care trebuie restructurate să fie lăsată la latitudinea statului membru;

e) posibilitatea considerării întreprinderilor intermediare ca fiind eligibile pentru sprijin, în vederea asigurării continuității intervenției pentru acest tip de beneficiari;

f) posibilitatea stabilirii unei scheme de ajutor pentru înființarea de ferme cu destinație agricolă, cu suprafețe de până la 25 ha, indiferent de vârsta deținătorului de proprietate, pentru definirea beneficiarului acestei scheme de ajutor putându-se folosi sintagma de „fermier activ”. Această nouă schemă ar conduce la creșterea gradului de ocupare a forței de muncă în mediul rural și la revitalizarea acestuia, eliminând eventualele discriminări legate de vârstă.

Art. 2. — Opinia cuprinsă în prezenta hotărâre se transmite instituțiilor europene și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 6 decembrie 2011, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
VASILE BLAGA

București, 6 decembrie 2011.
Nr. 60.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.265**

din 27 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (5) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Sindicatul Salariaților Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară din București în Dosarul nr. 2.168/116/2010 al Tribunalului Călărași — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 16D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se apreciază că salariații din sectorul public și cei din sectorul privat se află într-o situație juridică diferită, ținând cont de sursa de finanțare a salariilor acestora, astfel încât și tratamentul juridic aplicat acestora trebuie să fie diferit. Prin urmare, modificarea prin lege a contractelor individuale de muncă a personalului plătit din fonduri publice este consecința firească a legăturii directe existente între acesta și bugetul de stat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.168/116/2010, **Tribunalul Călărași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Sindicatul Salariaților Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară din București într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii autorului excepției de acordare a unor drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că modificarea contractului individual de muncă al lucrătorilor din sectorul bugetar prin voința unilaterală a legiuitorului, în lipsa acordului de voință al angajatului, constituie o încălcare a textului art. 16 din Constituție, din moment ce pentru angajații din sectorul privat o atare posibilitate este exclusă. Se arată că atât angajații din mediul privat, cât și cei din mediul public sunt înainte de toate salariați, iar distincția public-privat nu are nicio relevanță pentru ca acestora să li se aplice un tratament juridic diferențiat în privința modificării contractului individual de muncă. Prin urmare, se apreciază că textul de lege criticat impune în privința angajaților din mediul public, față de cei din mediul

privat, un tratament juridic diferit, fără o justificare obiectivă și rațională. Totodată, se consideră că este încălcat și dreptul de proprietate privată al angajatului din mediul public, în acest sens fiind invocată Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 26 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Buchen împotriva Republicii Ceha*.

În fine, se arată că, întrucât legiuitorul poate modifica după bunul plac orice element al contractului individual de muncă prin acte normative, sunt încălcate implicit și prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție.

Tribunalul Călărași — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată că dispozițiile legale criticate nu încalcă art. 16 din Constituție, întrucât se aplică tuturor categoriilor de persoane ale căror raporturi de muncă au luat naștere în baza unor contracte individuale de muncă. Totodată, se apreciază că atât Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și Pactul internațional privind drepturile civile și politice admit posibilitatea diminuării rezonabile a gradului de protecție oferită dreptului la muncă atât timp cât nu este afectată substanța dreptului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, se arată că reglementarea prin lege a conținutului anumitor clauze ale contractului individual de muncă nu este contrară textelor constituționale invocate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, reprezentând chiar o măsură de protecție a salariaților care trebuie astfel să își cunoască drepturile și obligațiile care decurg din contractul individual de muncă. Totodată, apreciază că art. 44 din Constituție, invocat în susținerea excepției, nu are incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 17 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003. În realitate, astfel

cum rezultă din motivarea excepției, Curtea constată că autorul acesteia critică numai teza finală a art. 17 alin. (4) din lege.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, art. 17 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 a fost modificat prin Legea nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 31 martie 2011, iar Legea nr. 53/2003 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011. Soluția legislativă criticată a fost, de principiu, menținută și se regăsește în prezent la art. 17 alin. (5) teză finală din lege, text asupra căruia Curtea, potrivit jurisprudenței sale, urmează a se pronunța și care are următorul cuprins:

„(5) Orice modificare a unuia dintre elementele prevăzute la alin. (3) în timpul executării contractului individual de muncă impune încheierea unui act adițional la contract, într-un termen de 20 de zile lucrătoare de la data apariției modificării, **cu excepția situațiilor în care o asemenea modificare este prevăzută în mod expres de lege.**”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 44 privind proprietatea privată. Totodată, se consideră a fi încălcate și prevederile art. 1 paragraful 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocându-se în acest sens Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 26 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Buchen împotriva Republicii Cehe*.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea constată că autorul excepției pornește de la o ipoteză greșită, în sensul în care teza finală a art. 17 alin. (5) din lege se aplică numai angajaților din sfera publică. Or, acest text vizează toate raporturile de muncă existente la un moment dat și care sunt modificate în mod expres printr-o lege. Nu se poate susține că, de principiu, legiuitorul nu poate interveni în raporturile de muncă stabilite în sfera privată printr-un act normativ, acesta, spre exemplu, putând modifica durata concediului de odihnă la care salariatul are dreptul; condițiile de acordare a preavizului de către părțile contractante și durata acestuia; durata normală a muncii, exprimată în ore/zi și ore/săptămână; contractul colectiv de muncă ce reglementează condițiile de muncă ale salariatului; durata perioadei de probă etc. Mai mult, legiuitorul poate modifica și cuantumul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, astfel încât, indiferent de cele consemnate în contractul individual de muncă, părțile nu pot prevedea drepturi bănești inferioare acestuia. **Rezultă că această prevedere legală permite legiuitorului să își îndeplinească obligația pozitivă de a prevedea și crea cadrul legal necesar în care să se desfășoare raporturile de muncă.**

Desigur, există unele situații în care legea nu poate interveni în raporturile dintre angajații și angajatorii privați, respectiv în privința cuantumului concret al salariilor ce depășesc cuantumul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, situație care *ab initio* este exclusă în raporturile dintre angajații și angajatorii din mediul public.

Astfel, prin Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, sau Decizia nr. 1.658 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 18 ianuarie 2011, Curtea a statuat că angajații din mediul public nu se află în aceeași situație juridică precum cei din mediul privat. Cei care sunt angajați în raporturi de muncă în mediul bugetar sunt legați, în mod esențial, din punctul de vedere al sursei din care sunt alimentate salariile/indemnizațiile sau soldele de bugetul public național, de încasările și de cheltuielile din acest buget, dezechilibrarea acestuia putând avea consecințe în ceea ce privește cheltuielile din acest buget. Or, salariile/indemnizațiile/soldele reprezintă astfel de cheltuieli — mai exact,

cheltuieli de personal. În schimb, în mediul privat raporturile de muncă sunt guvernate întotdeauna de contractul individual de muncă încheiat între un angajat și un angajator. Curtea a arătat că obligarea de către stat, deci de către un terț, raportat la contractul individual de muncă încheiat, atât a angajatorului de a-și reduce cheltuielile de personal, cât și a angajatului în sensul diminuării veniturilor sale, ar încălca în mod flagrant art. 1 alin. (3) și (5), art. 41, art. 44 și art. 45 din Constituție.

Autorul excepției contestă tocmai acest aspect, respectiv faptul că numai în sfera publică statul poate modifica, fără încheierea unui act adițional, contractul individual de muncă sub aspectul salariului sau sporurilor acordate. Or, astfel cum s-a arătat mai sus, din punctul de vedere al sursei de finanțare a cheltuielilor de personal angajații din sfera publică și cei din sfera privată nu sunt în aceeași situație juridică, sursa de finanțare fiind indisolubil legată de bugetul public național.

Rezultă că în sfera privată, sub aspectul mai sus menționat, legea nu poate interveni, iar în sfera publică această intervenție este justificată în mod obiectiv și rațional de natura sursei de finanțare a cheltuielilor de personal.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.601 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4 februarie 2011, Curtea a statuat că în sfera publică salariile/indemnizațiile/soldele sunt stabilite în baza legii [a se vedea, în acest sens, și art. 162 alin. (3) din Codul muncii], ca act al legiuitorului originar sau delegat; legea este cea care oferă angajatorului public o marjă privind acordarea anumitor sporuri specifice, acesta neavând competența de a acorda drepturi salariale numai în baza și în temeiul unei manifestări discreționare de voință. Manifestarea sa de voință este condiționată și totodată limitată de lege. Însă, atunci când legea diminuează cuantumul sporurilor sau le suprimă, contractul individual de muncă nu trebuie renegociat prin întâlnirea voinței concordante a celor două părți contractante pentru a se aplica noile prevederi legale.

În fine, prin Decizia nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, Curtea a constatat că ordonatorii principali de credite trebuie să respecte legea și să o aplice ca atare, chiar dacă aceasta are ca efect, pentru viitor, modificarea unor clauze din contractele de muncă, individuale sau colective, ale personalului plătit din fonduri publice. Rațiunea acestei concluzii constă în faptul că temeiul încheierii, modificării și încetării contractului este legea, iar dacă, pentru viitor, legea prevede o redimensionare a politicii salariale bugetare, toate contractele pendinte sau care vor fi încheiate trebuie să reflecte și să fie în acord cu legea.

În consecință, nu se poate reține încălcarea art. 16 din Constituție. Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 44 din Constituție și art. 1 paragraful 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea observă că acestea nu au incidență în cauză, conținutul normativ al textului criticat neavând nicio legătură cu acestea. Mai mult, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului invocată în cauză se referă la pensii, și nu la raporturi de muncă.

Textul criticat nu contravine nici art. 1 alin. (3) din Constituție din moment ce, astfel cum s-a arătat, intervenția legiuitorului, de principiu, privește toate categoriile de angajați, iar voința sa nu poate fi arbitrară, ci supusă principiilor și rigorilor Constituției; mai mult, aceasta, fiind materializată într-un act normativ de reglementare primară, poate fi cenzurată de către Curtea Constituțională pe calea controlului de constituționalitate, garanție a asigurării supremației Constituției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (5) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Sindicatul Salariaților Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară din București în Dosarul nr. 2.168/116/2010 al Tribunalului Călărași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.267

din 27 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (1) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Codecs” — S.A. din București în Dosarul nr. 39.355/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului nr. 198D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că soluția legislativă criticată, în urma republicării Legii nr. 53/2003, se regăsește în cuprinsul art. 80 alin. (1) al legii; solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 318 din 29 martie 2007 și nr. 1.241 din 7 octombrie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 39.355/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Codecs” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva deciziei de concediere dispuse de autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul legal criticat contravine art. 16 și 44 din Constituție, întrucât angajatorul care a dispus măsura concedierii se află în imposibilitate concretă de plată a acestor despăgubiri, dată fiind situația dificilă pe care o traversează economia românească. Prin urmare, când angajatorul s-ar afla într-o asemenea situație, instanța judecătorească nu ar trebui să aibă posibilitatea stabilirii unor astfel de despăgubiri.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată că angajatorul care a cauzat un prejudiciu angajatului prin desfacerea nelegală a contractului individual de muncă nu se află în aceeași situație cu cel prejudiciat, iar obligația de despăgubire nu poate fi interpretată ca instituind o situație privilegiată pentru acesta din urmă. Pentru aceleași motive nu se poate reține nici încălcarea art. 44 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 78 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003. În realitate, astfel cum rezultă din motivarea excepției, autorul acesteia critică numai teza finală a art. 78 alin. (1) din lege. Ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 53/2003 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011. Soluția legislativă criticată se regăsește în prezent la art. 80 alin. (1) teza finală din lege, text asupra căruia Curtea, potrivit jurisprudenței sale, urmează a se pronunța prin prezenta decizie. Acest text are următorul cuprins: „(1) În cazul în care concedierea a fost efectuată în mod netemeinic sau nelegal, instanța va dispune anularea ei și va obliga angajatorul la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 44 privind proprietatea privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea observă că nulitatea unui act juridic aduce părțile în situația în care acestea au fost înainte de apariția aceluia act, deci operează regula repunerii în situația anterioară (Decizia nr. 150 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 15 martie 2010). Repunerea în situația anterioară se poate realiza pe două căi specifice dreptului muncii, respectiv prin reintegrarea salariatului și plata de către angajator a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul, sau numai prin plata acestor despăgubiri. Astfel, anularea măsurii concedierii este însoțită în mod obligatoriu de plata despăgubirii menționate și, facultativ, la solicitarea angajatului, de reintegrarea acestuia.

Curtea observă că autorul excepției critică încălcarea art. 16 coroborat cu art. 44 din Constituție, în sensul că, deși cei 2 contractanți se află în aceeași situație juridică, numai angajatorul suferă o pierdere patrimonială în contextul crizei economice în

care se află societatea românească; or, această premisă de la care pleacă analiza autorului excepției, cât și raționamentul acestuia sunt greșite pentru motivele ce vor fi dezvoltate în cele ce urmează.

Astfel, angajatul nu se află în aceeași situație cu angajatorul; în acest sens, Curtea, prin Decizia nr. 150 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 15 martie 2010, sau Decizia nr. 356 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 825 din 13 septembrie 2005, a statuat că, în condițiile în care, de regulă, între părțile contractului de muncă — angajator și salariat — există o discrepanță vădită din punctul de vedere al potențialului economic și financiar în favoarea celui dintâi, de natură să îi permită a-și impune punctul de vedere la negocierea clauzelor contractului, statul — și anume statul de drept, democratic și social, așa cum este definită România în termenii art. 1 alin. (3) din Constituție, — este ținut să intervină legal în sprijinul celui aflat într-o poziție de inferioritate economică. Obligația statului, în sensul arătat, decurge nemijlocit din prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție. Prin urmare, nu se poate reține nici încălcarea art. 16 din Constituție, părțile contractante nefiind în aceeași situație, ceea ce, după cum s-a arătat, justifică acordarea unei mai mari atenții din partea statului în raport cu partea mai vulnerabilă economic.

De asemenea, Curtea observă că angajatorul nu suferă o pierdere patrimonială, ci își execută obligațiile bănești la care angajatul era îndrituit în lipsa actului nelegal/netemeinic al angajatorului. Obligarea la executarea contractului încălcat și obligațiile pecuniare care decurg din acest lucru nu reprezintă o pierdere patrimonială, ci constituie expresia protecției principiului securității raporturilor juridice civile, principiu inerent unui stat de drept.

În optica autorului excepției s-ar ajunge la situația ca măsura anulării concedierii să fie lipsită de substanță — mai ales dacă angajatul nu ar cere reintegrarea; or, anularea măsurii concedierii dispusă cu încălcarea Codul muncii trebuie să producă efecte juridice care să fie suficiente de disuasive și care, în consecință, să prevină pe viitor comportamentul arbitrar al angajatorului.

În fine, Curtea constată că, în ipoteza art. 80 alin. (1) teza finală a Legii nr. 53/2003, criza economică la care face referire autorul excepției nu poate constitui un motiv care, în temeiul art. 53 din Constituție, să determine necesitatea restrângerii dreptului la salariu, corolar al dreptului la muncă, întrucât sumele de bani aferente la care este îndrituit angajatul vizează **perioadele trecute**, și nu viitoare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (1) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Codecs” — S.A. din București în Dosarul nr. 39.355/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.329

din 11 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 alin. 3 și art. 184 alin. 4¹ din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 178 alin. 3 și art. 184 alin. 4¹ din Codul penal, excepție ridicată de Dan Gheorghe-Marian în Dosarul nr. 1.782/338/2010 al Judecătoriei Zărnești și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.530D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.782/338/2010, **Judecătoria Zărnești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 178 alin. 3 și art. 184 alin. 4¹ din Codul penal**, excepție ridicată de Dan Gheorghe-Marian în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunilor de ucidere din culpă și de vătămare corporală din culpă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin Legii fundamentale, deoarece agravanta referitoare la starea de ebrietate este o noțiune vagă, nedeterminată și nedefinită și nu permite destinatarului să-și corijeze în mod corespunzător conduita sau să anticipeze într-o măsură rezonabilă consecințele care pot apărea din consumarea alcoolului. De asemenea, cele două texte nu conțin criterii precise de determinare a stării de ebrietate.

Judecătoria Zărnești opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 178 alin. 3 — *Uciderea din culpă* și art. 184 alin. 4¹ — *Vătămarea corporală din culpă*, ambele din Codul penal, care au următorul conținut:

— Art. 178 alin. 3: „*Când uciderea din culpă a unei persoane este săvârșită de un conducător de vehicul cu tracțiune mecanică, având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală sau care se află în stare de ebrietate, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani.*”;

— Art. 184 alin. 4¹: „*Dacă faptele prevăzute la alin. 3 și 4 sunt săvârșite de către o persoană care se află în stare de ebrietate, pedeapsa este închisoarea de la unu la 3 ani, în cazul alin. 3, și închisoarea de la unu la 5 ani, în cazul alin. 4.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (1) referitor la universalitatea drepturilor și libertăților consacrate de Constituție și la obligațiile prevăzute de acestea, art. 20 referitor la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 23 alin. (12) referitor la principiul legalității pedepsei, precum și dispozițiile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu denumirea marginală *Nicio pedeapsă fără lege*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Atât infracțiunea de ucidere din culpă, cât și cea de vătămare corporală din culpă prevăd agravanta referitoare la starea de ebrietate. Autorul excepției susține că, în absența unor criterii certe care să stabilească existența stării de ebrietate, textele nu răspund exigențelor de previzibilitate și accesibilitate necesare oricărui cetățean pentru a-și modela conduita în mod corespunzător.

O asemenea critică nu poate fi primită, întrucât starea de ebrietate nu are un înțeles juridic autonom, ci numai unul etimologic, fiind, în conformitate cu dicționarul limbii române, o stare de ebrietate rezultată în urma consumului de alcool.

În plus, Codul penal face trimitere în art. 49 la starea de beție, care, atunci când este involuntară și completă, reprezintă o cauză ce înlătură caracterul penal al faptei, iar atunci când este voluntară poate constitui, după caz, o circumstanță atenuantă ori agravantă.

Prin urmare, jurisprudența și doctrina au asanat aceste aspecte referitoare la stabilirea stării de beție voluntare și complete, fie că este ocazională, fie că este premeditată. Astfel, prin *stare de beție* se înțelege o stare de amețeală, de întunecare a conștiinței provocată de consumul de băuturi alcoolice, o tulburare psihofiziologică și psihosenzorială caracterizată prin dezorientare, confuzie, alterarea judecății, a memoriei, tulburări neuromusculare referitoare în special la echilibru și coordonare. Starea de ebrietate și starea de îmbibație alcoolică ce depășește limita legală nu se suprapun întotdeauna. Diagnosticul stării de ebrietate nu se bazează numai pe analize de laborator referitoare la îmbibația alcoolică în aerul expirat ori în sânge, ci pe modul evident de comportare, atitudine, orientare în timp și spațiu, facultatea de a descrie, de a calcula, pe mers, siguranța gesturilor mâinilor, miros, starea pupilelor etc., pentru că starea de ebrietate produsă de

consumul de alcool este diferită din punctul de vedere al concentrației de la persoană la persoană, în funcție de metabolismul fiecăreia, și se stabilește prin orice mijloc de probă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

Prin urmare, înțelesul sintagmei *stare de ebrietate* este suficient de inteligibil și de accesibil oricărui cetățean, sens în care nu poate fi primită critica autorului excepției.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 alin. 3 și art. 184 alin. 4¹ din Codul penal, excepție ridicată de Dan Gheorghe-Marian în Dosarul nr. 1.782/338/2010 al Judecătorei Zărnești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.354

din 13 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ovidiu Development” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 9.960/118/2010 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 4.649D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde pentru autorul excepției domnul avocat Răzvan Rugină, membru al Baroului București, în calitate de apărător ales, cu delegație depusă la dosarul cauzei. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului părții prezente, care solicită admiterea excepției, pentru motivele expuse pe larg în notele scrise aflate la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, considerând că își păstrează valabilitatea cele statuate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, reprezentată, de exemplu, prin Decizia nr. 742 din 1 iunie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.960/118/2010, **Tribunalul Constanța — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ovidiu Development” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de suspendare a executării unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că posibilitatea instanței judecătorești de a suspenda executarea actului administrativ în temeiul textului de lege criticat constituie o ingerință în sfera de competență a puterii executive. În opinia sa, este nesocotit și dreptul la un proces echitabil, pe de o parte, prin forma imprecisă de redactare care conferă instanței o marjă largă de apreciere și dă posibilitatea unor interpretări arbitrare sau subiective, iar, pe de altă parte, prin faptul că favorizează reclamantul, de a cărui voință depinde în mod esențial durata suspendării executării actului administrativ. În plus, este răsturnată sarcina probei, beneficiarul actului fiind nevoit să dovedească legalitatea lui, petentul nefăcând altceva decât să afirme că acesta este susceptibil de a cauza pretense prejudicii. Arată că se încalcă și dreptul de proprietate privată, precum și cel de a exercita o activitate economică ale părâtului, care este constructor de bună-credință în baza autorizației de construire.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, ținând cont de jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificată prin Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Din examinarea notelor scrise aflate la dosarul cauzei, precum și a încheierii de sesizare a Curții Constituționale, rezultă că autorul excepției de neconstituționalitate este nemulțumit exclusiv de posibilitatea suspendării executării actului administrativ, prevăzută prin alin. (1) al art. 14, nu și de normele procedurale cuprinse în celelalte alineate. Prin urmare, Curtea apreciază că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie numai dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, care au următorul cuprins:

— Art.14 alin. (1): „(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) și (2) care garantează în mod egal

dreptul de proprietate privată, indiferent de titular, și art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 1.109 din 8 septembrie 2011, încă nepublicată*) la data pronunțării prezentei decizii, a constatat constituționalitatea prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, din perspectiva unor critici similare. Astfel, prin decizia menționată, Curtea a reținut că instanța chemată să soluționeze cererea de suspendare a executării unui act administrativ dispune de repere clare pentru aprecierea necesității acestei măsuri, care, astfel cum a observat Curtea Constituțională, se justifică prin nevoia asigurării unui just echilibru între interesul particular și cel general. Totodată, Curtea a reținut că instanța va putea să dispună suspendarea executării actului administrativ fără ca în acest fel să impiețeze asupra exigențelor impuse de respectarea principiului separației și echilibrului puterilor. Aceasta, deoarece, în cazul contenciosului administrativ, controlul reciproc specific principiului constituțional invocat legitimează atât controlul legalității actelor administrative emise de diverse autorități publice, cât și suspendarea punerii în executare a acestora, cu finalitatea prevenirii producerii unor consecințe negative care nu ar mai putea fi reparate sau înlăturate în ipoteza admiterii acțiunii în anularea actului.

În ceea ce privește criticile referitoare la pretinsa nesocotire a dispozițiilor art. 44 și 45 din Constituție, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 1.103 din 8 septembrie 2011, nepublicată**) la data pronunțării deciziei de față, cu prilejul examinării constituționalității art. 15 din Legea nr. 554/2004, care, în esență, vizează o problemă similară, respectiv solicitarea prin chiar acțiunea principală a suspendării executării actului administrativ. Astfel, Curtea a constatat că măsura amintită nu este de natură să afecteze dreptul de proprietate al beneficiarului actului administrativ. Observând, de asemenea, că suspendarea efectelor acestuia până la clarificarea problemei legalității actului administrativ ce stă la baza desfășurării activității economice se impune în vederea evitării consecințelor negative ale executării unui act administrativ nelegal, Curtea a reținut că restrângerea temporară a libertății economice nu constituie o încălcare a dispozițiilor art. 45 din Constituție, privită prin prisma condițiilor enumerate la art. 53 din Legea fundamentală.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe a Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ovidiu Development” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 9.960/118/2010 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

*) Decizia Curții Constituționale nr. 1.109 din 8 septembrie 2011 a fost publicată ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 2 noiembrie 2011.

**) Decizia Curții Constituționale nr. 1.103 din 8 septembrie 2011 a fost publicată ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 4 noiembrie 2011.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.423

din 20 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Botoșani — Secția civilă în Dosarul nr. 6.724/40/2010, și care formează obiectul Dosarului nr. 939D/2011 al Curții Constituționale.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 18 octombrie 2011, când, în temeiul art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 20 octombrie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 6.724/40/2010, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor**, excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect anularea deciziei de recalculare a pensiei în baza Legii nr. 119/2010 și menținerea deciziei prin care a fost stabilit dreptul la o pensie de serviciu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că adoptarea Legii nr. 119/2010 s-a făcut cu încălcarea prevederilor legale referitoare la promulgarea legilor, respectiv a dispozițiilor art. 146 din Constituție, coroborate cu cele ale art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, și implicit a prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) și art. 16 alin. (2) din Constituție.

Se menționează că legea criticată a fost adoptată în temeiul art. 114 alin. (3) din Constituție, prin angajarea răspunderii Guvernului în fața Parlamentului, și în condițiile dispozițiilor constituționale ale art. 147 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituție, fiind promulgată în ziua în care a fost adoptată, fără să fi fost depusă, anterior datei promulgării, la Secretariatul General al Camerei Deputaților și la cel al Senatului și fără să fi fost comunicată Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție și Avocatului Poporului, în vederea exercitării de către aceste autorități, într-un termen de două zile, a dreptului

de sesizare a Curții Constituționale, conform prevederilor art. 146 din Constituție și ale art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010.

Se susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul român, ale art. 16 alin. (2) referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 146 cu privire la atribuțiile Curții Constituționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Prin Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 11 august 2010, Curtea a reținut că orice lege, indiferent de natura ei — organică sau ordinară —, de procedura de adoptare — procedura obișnuită, de urgență sau pe calea angajării răspunderii Guvernului în fața celor două Camere ale Parlamentului —, poate fi atacată la Curtea Constituțională pentru motive de neconstituționalitate în cadrul procedurilor prevăzute de regulamentele parlamentare și Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările ulterioare, dar înainte de emiterea decretului de promulgare de către Președintele României. În această ordine de idei, Curtea a reținut că procedura premergătoare trimiterii legii spre promulgare este reglementată prin Legea nr. 47/1992, care stabilește, prin dispozițiile art. 15 alin. (2) că în vederea exercitării dreptului de sesizare a Curții Constituționale, cu 5 zile înainte de a fi trimisă spre promulgare, legea se comunică Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și Avocatului Poporului și se depune la secretarul general al Camerei Deputaților și la cel al Senatului. Potrivit aceleiași norme, în cazul în care legea a fost adoptată cu procedură de urgență, termenul este de două zile. [A se vedea în acest sens

și dispozițiile art. 133 alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților.]

Prin aceeași decizie, Curtea a statuat că, în conformitate cu prevederile art. 147 alin. (2) din Constituția României și ale art. 18 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „în cazurile de neconstituționalitate care privesc legile, înainte de promulgarea acestora, Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale”, observând că, în cazul legilor declarate parțial neconstituționale, după punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale de către Parlament, Președintele României este obligat să promulge legea în termen de 10 zile, conform art. 77 alin. (3) din Constituție. În cadrul acestui termen, Președintele poate promulga legea în oricare dintre zilele care îi stau la dispoziție, prin emiterea unui decret în temeiul art. 100 din Legea fundamentală, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, odată cu legea.

Curtea observă că, în cauza de față, similar situației ivite cu privire la Legea nr. 118/2010, Legea nr. 119/2010, precum și Decretul de promulgare nr. 604/2010, au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010. De asemenea, Curtea reține că decretul de promulgare a fost emis la data de 29 iunie 2010, deci în interiorul termenului de două zile prevăzut de Legea nr. 47/1992. Natura juridică a acestui termen este una de protecție a titularilor dreptului de sesizare a Curții Constituționale, spre a se evita promulgarea intempestivă a legii și eludarea, în acest fel, a controlului de constituționalitate *a priori*. Pentru a întări finalitatea urmărită prin instituirea acestui termen, Curtea, prin Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, a stabilit că, în măsura în care titularii dreptului de sesizare și-au exercitat acest drept în interiorul termenului respectiv, controlul de constituționalitate *a priori* va fi exercitat chiar dacă decretul de promulgare a fost emis înainte ca aceștia

să își fi exercitat dreptul prevăzut de art. 146 lit. a) din Constituție. Or, cu privire la viitoarea Lege nr. 119/2010, titularii dreptului de sesizare prevăzuți la art. 146 lit. a) din Constituție nu și-au exercitat acest drept. Astfel, chiar dacă Președintele a promulgat legea criticată pentru neconstituționalitate, aceștia aveau dreptul și posibilitatea să sesizeze Curtea Constituțională în termenul de două zile prevăzut de lege cu privire la textele care au făcut obiectul reexaminării.

Încălcarea acestui termen nu se poate converti într-un motiv de neconstituționalitate a legii, lege care a fost adoptată de către Parlament, din punct de vedere extrinsec, cu respectarea tuturor exigențelor de ordin constituțional.

Promulgarea este un act ulterior adoptării legii și exterior voinței emitentului actului, astfel încât eventualele probleme de constituționalitate în legătură cu acesta nu afectează constituționalitatea extrinsecă a legii.

De altfel, prin Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010 Curtea a arătat că, „indiferent de forma de exercitare a controlului de constituționalitate pe cale *a priori* sau *a posteriori*, acesta se va putea realiza, întotdeauna, numai prin respectarea strictă a Legii nr. 47/1992, republicată, cu modificările ulterioare, precum și a dispozițiilor regulamentelor celor două Camere ale Parlamentului de către autoritățile publice implicate, lipsirea de substanță a uneia dintre cele două forme de control constituțional fiind de neconceput într-un stat de drept”, ceea ce demonstrează clar că respectarea termenului de două zile este o obligație a autorităților publice implicate în procedura de promulgare, fiind deci o condiție exterioară legii.

Nu în ultimul rând, Curtea reține că obiectul controlului de constituționalitate reglementat la art. 146 lit. d) din Constituție îl constituie legile și ordonanțele Guvernului și nu decretul de promulgare sau modul în care instituțiile publice înțeleg să își exercite competențele constituționale sau legale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Botoșani — Secția civilă în Dosarul nr. 6.724/40/2010.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI

ORDIN

privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița cu Program Prelungit „Castelul Piraților” din municipiul Pitești

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.258/2005 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP), cu modificările ulterioare,

luând în considerare dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 22/2007 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar,

luând în considerare Hotărârea Consiliului ARACIP nr. 6 din 27 iulie 2011 privind propunerea de acordare a acreditării pentru unitățile de învățământ preuniversitar particular evaluate în perioada 1 martie—25 iulie 2011,

ținând cont de Adresa Societății Comerciale „Castelul Piraților” — S.R.L. din municipiul Pitești nr. 149 din 15 august 2011 privind schimbarea denumirii Grădiniței cu Program Prelungit „Castelul Piraților” din municipiul Pitești în Grădinița cu Program Prelungit „Castelul Piraților” din municipiul Pitești,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 536/2011 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița cu Program Prelungit „Castelul Piraților”, cu sediul în municipiul Pitești, str. Petre Ispirescu nr. 5, județul Argeș, pentru nivelul de învățământ „preșcolar”, limba de predare „română”, program „normal”.

Art. 2. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița cu Program Prelungit „Castelul Piraților” din municipiul Pitești, acreditată potrivit dispozițiilor art. 1, este persoană juridică de drept privat și de interes public, parte a sistemului național de învățământ, și beneficiază de toate drepturile și obligațiile prevăzute de lege, începând cu anul școlar 2011—2012.

Art. 3. — (1) Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița cu Program Prelungit „Castelul Piraților” din municipiul Pitești dispune de patrimoniu propriu, care nu poate fi înstrăinat sau diminuat și va fi utilizat numai în interesul învățământului.

(2) În cazul desființării, dizolvării sau lichidării, patrimoniul unității de învățământ preuniversitar particular Grădinița cu Program Prelungit „Castelul Piraților” din municipiul Pitești revine fondatorilor.

Art. 4. — Personalul didactic, didactic auxiliar și personalul nedidactic din unitatea de învățământ autorizată, angajat conform prevederilor legii, se preia la unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Grădinița cu Program Prelungit „Castelul Piraților” din municipiul Pitești.

Art. 5. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița cu Program Prelungit „Castelul Piraților” din municipiul Pitești este monitorizată și controlată periodic de către Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar al Județului Bihor, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 6. — Societatea Comercială „Castelul Piraților” — S.R.L. din municipiul Pitești, unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Grădinița cu Program Prelungit „Castelul Piraților” din municipiul Pitești, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, respectiv Inspectoratul Școlar al Județului Argeș vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului,

Daniel Petru Funeriu

București, 10 octombrie 2011.

Nr. 5.612.

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE

privind sancționarea Societății Comerciale INSURANCE REINSURANCE INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE — S.A. cu interzicerea temporară a exercitării activității

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, cu sediul în str. Amiral Constantin Bălescu nr. 18, sectorul 1, municipiul București, cod de înregistrare fiscală 14045240/01.07.2001, reprezentată legal prin președinte, în temeiul art. 4 alin. (19), precum și al art. 39 alin. (5) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, în baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, consemnată în extrasul ședinței din data de 15 noiembrie 2011, în cadrul căreia a fost analizat Referatul de constatare nr. VI. 5.911 din 30 octombrie 2011, întocmit ca urmare a controlului permanent efectuat la Societatea Comercială INSURANCE REINSURANCE INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE — S.A., cu sediul în municipiul București, bd. Magheru nr. 9, sc. 1, et. 1, ap. 4, sectorul 1, J40/4717/08.04.2003, CUI 14993184/06.11.2002, a constatat următoarele:

Prin adresele înregistrate la Comisia de Supraveghere a Asigurărilor cu nr. 17.439 din 3 iunie 2011 și nr. 20.320 din 12 iulie 2011, Societatea Comercială INSURANCE REINSURANCE INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE — S.A. a comunicat demisia doamnei Manu Violeta Vasilica din funcția de director executiv și a transmis Hotărârea Adunării generale extraordinare a acționarilor nr. 1 din 3 iunie 2011 cu privire la demisia doamnei Manu Violeta Vasilica începând cu data de 3 iunie 2011 din funcția de director executiv și descărcarea de gestiune a acesteia.

Direcția generală autorizări, prin Adresa nr. VI. 17.439 din 15 iunie 2011, a solicitat societății să transmită documentele în vederea aprobării revocării directorului executiv.

Cu Adresa înregistrată la Comisia de Supraveghere a Asigurărilor cu nr. 24.097 din 12 august 2011 Societatea Comercială INSURANCE REINSURANCE INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE — S.A. a transmis Hotărârea Adunării generale extraordinare a acționarilor nr. 2 din 31 iulie 2011 privind demisia domnului Prundea Mugurel Aurelian din funcția de director executiv și descărcarea de gestiune a acestuia.

Direcția generală autorizări, prin Adresa nr. VI. 24.097 din 30 august 2011, a solicitat societății să transmită documentele în vederea aprobării conducerii executive a societății, ca urmare a revocării celor 2 conducători executivi, conform prevederilor Normelor privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010.

La notificarea Direcției generale autorizări, transmisă cu nr. VI. 29.153 din 19 octombrie 2011, referitoare la faptul că Societatea Comercială INSURANCE REINSURANCE INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE — S.A. nu are conducători executivi aprobați de către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, societatea nu a răspuns. Confirmarea de primire a notificării a fost semnată de un reprezentant al societății în data de 20 octombrie 2011.

Societatea Comercială INSURANCE REINSURANCE INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE — S.A. nu are conducători executivi aprobați de către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, fiind încălcate prevederile art. 35 alin. (5) lit. h) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 14 alin. (2) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, ceea ce constituie contravenție conform art. 39 alin. (2) lit. a) și m²) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România, Consiliul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor a hotărât, în ședința din data de 15 noiembrie 2011, sancționarea Societății Comerciale INSURANCE REINSURANCE INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE — S.A. cu interzicerea temporară a exercitării activității, în conformitate cu prevederile art. 39 alin. (3) lit. d) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, de la data comunicării prezentei decizii,

drept care decide:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 39 alin. (3) lit. d) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează Societatea Comercială INSURANCE REINSURANCE INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE — S.A., cu sediul în municipiul București, bd. Magheru nr. 9, sc. 1, et. 1, ap. 4, sectorul 1, J40/4717/08.04.2003, CUI 14993184/06.11.2002, cu interzicerea temporară a exercitării activității de la data comunicării prezentei decizii până la aprobarea de către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor a conducătorilor executivi care să îndeplinească condițiile prevăzute în Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010.

Art. 2. — (1) Pe toată perioada de interzicere temporară a activității de broker de asigurare brokerului de asigurare prevăzut la art. 1 i se interzic desfășurarea activității de negociere și încheierea de noi contracte de asigurare pentru persoanele fizice sau juridice, acordarea de asistență pe durata derulării contractelor în curs sau în legătură cu regularizarea daunelor, precum și desfășurarea oricăror operațiuni specifice brokerilor de asigurare, astfel cum sunt definite în Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Brokerul de asigurare prevăzut la art. 1 are obligația să aducă la cunoștința clienților săi interzicerea temporară a activității de asigurare, în termen de cel mult 3 zile de la data primirii prezentei decizii, în vederea efectuării plății ratelor scadente la contractele în curs de derulare direct la asigurator,

rămânând direct răspunzător pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin contractele în vigoare.

Art. 3. — Reluarea activității Societății Comerciale INSURANCE REINSURANCE INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE — S.A. se dispune prin decizie motivată a Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor.

Art. 4. — (1) Împotriva prezentei decizii Societatea Comercială INSURANCE REINSURANCE INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE — S.A. poate face plângere la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la

comunicarea acesteia, conform art. 40 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În conformitate cu art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă, pe timpul soluționării acesteia, executarea măsurii sancționatoare dispuse de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor.

Art. 5. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Constantin Buzoianu

București, 28 noiembrie 2011.
Nr. 859.

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE

privind sancționarea Societății Comerciale STRATEGIC INSURANCE BROKER — S.R.L. cu interzicerea temporară a activității

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, cu sediul în municipiul București, str. Amiral Constantin Bălescu nr. 18, sectorul 1, cod de înregistrare fiscală 14045240/01.07.2001, reprezentată legal prin președinte, în temeiul art. 4 alin. (19), precum și al art. 39 alin. (5) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare,

în baza Hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, consemnată în procesul-verbal al ședinței din data de 15 noiembrie 2011, în cadrul căreia au fost analizate rezultatele controlului efectuat la Societatea Comercială STRATEGIC INSURANCE BROKER — S.R.L., cu sediul social în municipiul București, Calea Dorobanților nr. 112, et. 2, ap. 6, sectorul 1, înmatriculată la oficiul registrului comerțului cu numărul de ordine J40/3376/2010, cod unic de înregistrare 18832989 și înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare cu numărul RBK — 372, reprezentată de domnul Dragut Constantin, în calitate de persoană semnificativă/director executiv,

a constatat următoarele:

1. Începând cu data de 1 aprilie 2011, Societatea Comercială STRATEGIC INSURANCE BROKER — S.R.L. nu a făcut dovada deținerii poliței de răspundere civilă profesională.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 35 alin. (5) lit. c) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 13 alin. (8) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010.

Fapta constituie contravenție conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) și m²) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

2. Cu toate demersurile efectuate de echipa de control, aceasta nu a reușit să aibă acces în sediul societății și nici la documentele societății.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 35 alin. (5) lit. e) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 2 lit. e) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010.

Fapta constituie contravenție conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) și m²) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

3. Societatea nu a transmis Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor copiile contractelor de muncă/administrare pentru conducătorul executiv și pentru administrator.

Începând cu luna mai 2011 societatea nu mai deține administrator, iar începând cu data de 1 noiembrie 2011 nu mai deține director executiv.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 35 alin. (5) lit. h) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 2 lit. l), prevederile art. 14 alin. (1) și (2) și prevederile art. 16 din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010.

Faptele constituie contravenție potrivit prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a), m²) și m³) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

4. Societatea are prime încasate și nedecontate societăților de asigurare.

Fapta constituie contravenție conform prevederilor art. 63 lit. c) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare.

5. Societatea a transmis Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor raportările aferente trimestrului IV 2010, raportările anuale și situațiile financiare aferente exercițiului financiar 2010, precum și raportările contabile aferente semestrului I 2011, cu date incomplete și incorecte.

Societatea nu a transmis Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor raportările aferente trimestrului III 2011 și raportarea privind taxa de funcționare aferentă trimestrului III 2011.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 35 alin. (5) lit. f) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 3 din Normele privind forma și conținutul raportărilor financiare și tehnice pe care trebuie să le întocmească brokerii de asigurare și/sau reasigurare, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3/2009, cu modificările ulterioare, coroborate cu prevederile Ordinului președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 13/2011 pentru punerea în aplicare a Sistemului de raportare contabilă la 30 iunie 2011 a societăților comerciale de asigurare, de asigurare-reasigurare și de reasigurare, precum și a brokerilor de asigurare și/sau reasigurare și prevederile art. 4 din Normele privind încheierea exercițiului financiar 2010 pentru societățile din domeniul asigurărilor, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3/2011.

Faptele constituie contravenție conform art. 39 alin. (2) lit. a), f), m²) și m³) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

6. Societatea a transmis cu întârziere Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor procedurile interne privind prevenirea și combaterea spălării banilor și a finanțării actelor de terorism, conform Ordinului președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 24/2008 pentru punerea în aplicare a Normelor privind prevenirea și combaterea spălării banilor și a finanțării actelor de terorism prin intermediul pieței asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 5 alin. (10) din Normele privind prevenirea și combaterea spălării banilor și a finanțării actelor de terorism prin intermediul pieței asigurărilor, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 24/2008, cu modificările și completările ulterioare.

Fapta constituie contravenție conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) și m³) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

7. Societatea nu a transmis Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor numele persoanei desemnate cu responsabilități în aplicarea și respectarea sancțiunilor internaționale.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 9 alin. (2) din Normele privind procedura de supraveghere, în domeniul asigurărilor, a aplicării sancțiunilor internaționale, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 13/2009.

Fapta constituie contravenție conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) și m³) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor d e c i d e:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 39 alin. (3) lit. d) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează cu interdicerea temporară a activității Societatea Comercială STRATEGIC INSURANCE BROKER — S.R.L. până la data achitării primelor de asigurare și prezentarea tuturor documentelor necesare efectuării controlului dispus prin Decizia președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 758/2011.

Art. 2. — (1) Împotriva prezentei decizii Societatea Comercială STRATEGIC INSURANCE BROKER — S.R.L.

poate face plângere la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la comunicarea acesteia, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (1) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă, pe timpul soluționării acesteia, executarea măsurii sancționatoare, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Constantin Buzoianu

București, 6 decembrie 2011.
Nr. 1.031.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

